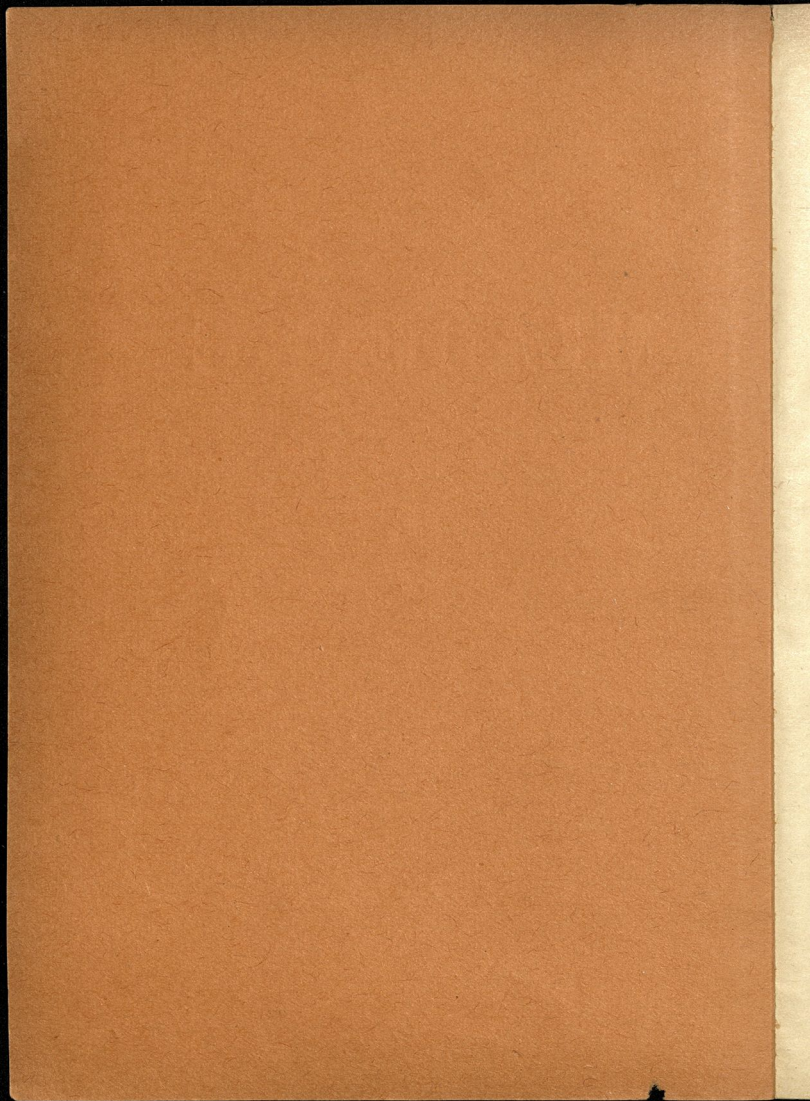

44915

MLADENKE

III.

1940

MLADENKE

III.

44915

03002295

Tiskala Zadružna tiskarna (Maks Blejec) v Ljubljani

Voditeljicam mladenk!

Delo letošnjega leta se nagiblje h koncu. Tudi o počitnicah, ko ne bomo imele več sestankov, bomo prišle kdaj skupaj. Kak izlet bomo tudi zdaj v lepih pomladanskih dneh naredile z njimi, da se naskačejo in navriskajo. Saj jim moramo pustiti veselje.

Upajmo, da bo Bog blagoslovil naš trud, da bodo mladenke takšne, kakor smo jih po svojih najboljših močeh skušale vzgojiti.

25. SESTANEK

(I. v aprilu.)

7. Mladenka je dolžna skrbeti za svoje zdravje.

Ne vem, če kaj dosti mislitate tudi na to dolžnost. Je gotovo, da se bojite biti bolne; toda koliko za to skrbite, pa je drugo vprašanje. Bolezen se človeku že po naravi upira zato, ker bolečine niso prijetne. Je pa še nekaj drugega, kar nam mora biti stalno pred očmi. Ko mislimo o zdravju, mislimo na narod. Narod, ki ima slabe in bolehnne ljudi, mora propasti. Mora izginiti s površja zemlje, kakor shira načeto drevo. Znan je pregovor: Zdrava duša v zdravem telesu. (To je, kakor veste, naše geslo.) Prav tako bi se lahko glasil pregovor: V bolnem telesu bolna duša. Saj ne more biti drugače. Če nas glava boli, smo slabe volje, čmerikave, nesposobne za kakršno koli delo. Nismo za drugam, kot da se kje v kakem kotu cmerimo in smo tako samo v napotje zdravim ljudem, ki jih naša bolezen pripravlja v žalost in slabo voljo. In če se zgodi, da je človek bolan leta in leta, kaj koristi svojim domačim! Saj ga imajo radi, morda zaradi njegove boleznì še veliko bolj. Toda če pomislimo, kako bi bilo, če bi bilo med nami mnogo ljudi tako bolnih leta in leta? To bi bilo nevzdržno. Narod bi moral propasti, ker bi tisti zdravi ljudje, kar bi jih bilo, bili nezmožni prijeti se kakršnih koli velikih del, ki jih terja obstoj naroda od ljudi. Ali ni potemtakem dolžnost slehernega človeka, da skrbi za svoje zdravje? Brezpogojno. Skupnost zahteva od nas veliko, terja zdravih in krepkih ljudi, zdravih v telesnem

in duševnem pogledu. Duh je tisti, ki vlada svet, duh je tisti, ki bo živel večno in je neumrljiv. Zato mu dajmo zdravja, da bo tem popolnejši. Tega pa bo imel, če bo naše telo zdravo in mu kot tako ne bo v oviro pri njegovem razvoju. Mladike, zavedajmo se te svoje dolžnosti in skrbimo za svoje zdravje!

8. Mladike pripovedujejo, kako je bilo o Veliki noči in zapoje kako velikonočno pesem.

9. Telovadba in sklep.

26. SESTANEK

(II. v aprilu.)

7. Uboga veselo in ne da bi vprašala, zakaj.

Bilo je pred tisoč in tisoč leti. Takrat sta bila na svetu dva človeka, tako zelo srečna.

Bil pa je nekdo, ki jima je bil za to srečo nevoščljiv. Satan. Sam je postal nesrečen — po svoji krivdi. Zato, ker je rekel Bogu: »Ne bom Ti služil!« In rekel je: »Če sem jaz nesrečen, tudi nočem, da bi bili ljudje srečni!« Potrudil se je, da bi ta dva srečna človeka spravil v nesrečo. In posrečilo se mu je!

Od takrat se je začel veliki boj. Od takrat skuša satan ljudi zapeljati, da bi rekli: »Ne bomo služili Bogu in ubogali Boga!« Saj, če ljudje nočejo služiti Bogu, če postanejo nepokorni, potem tudi niso več srečni. In potem se satan veseli.

Slovenska mladenka pa je božji otrok. Zato se bori proti satanu. Mladenka govori: »Jaz **bom** služila! Jaz **bom** ubogala! Nočem, da bi me premagal hudi duh. Nočem biti nezvesta.«

Zato ima mladenka svojega oslička na vajetih. Saj se še spomnimo na dalmatinskega kmeta z osličkom, ne?

Vemo: naši starši in predstojniki so namestniki nebeskega Očeta. **Zato** hočemo ubogati. In sicer **takoj in veselo**. Tako nas bo Bog vesel. Tako nas bodo veseli vsi ljudje, ki nas imajo radi. In to me hočemo, da bi nas bil Bog vesel in ljudje.

In hočemo spraševati: »Zakaj naj to storim?« Ne. Saj

vemo: če bomo začele premišljati: zakaj prav jaz in ne Micika, zakaj tako in ne drugače, potem se bo začel osliček kar upirati. Tega pa nočemo. Osliček... na vajeti!

Zato: **Slovenska mladenka uboga veselo in ne da bi vprašala, zakaj.**

Vprašanja:

Kaj je pokorščina?

Kakšen zgled pokorščine nam je dal Jezus Kristus?

Komu smo dolžni pokorščino?

Kako naj ubogamo?

Kdaj se pregrešim proti pokorščini?

Moj sklep:

8. Naša mesta.

O domovina, ti naše zdravje, naša radost — in tudi — boleost, kdo te ne bi ljubil iz dna duše, zlasti v teh težkih dneh, ko v svetu divja in poka sila, sovraštvo in meč. A ljubili te ne bomo, če te ne bomo poznali. Zato bomo potovali po naših večjih krajih, pogledali njih znamenitosti in lepote.

V središču lepe Slovenije imamo našo belo **Ljubljano**. Kdo je ne pozna z njenim znamenitim starim Gradom na hribu? Šli bomo kar na vrh, od koder imamo prelep razgled. Pred nami leži mesto v vsej veličini in lepoti, v ozadju ga obkrožajo prelestni vrhovi. Vidimo krasne stavbe: znameniti nebotičnik z novim predelom mesta, kjer se dvigujejo visoke palače, banovino, muzej, opero, dramo, univerzo, razne gimnazije in ostale šole, med strehami se dvigujejo zvoniki cerkva, stolnice, frančiškanske cerkve, nova cerkev v Šiški, stara umetniška cerkev sv. Jakoba, Križanke, sv. Peter itd. Ljubljana, središče vsega življenja Slovencev, je stara. Emona so ji rekli Rimljani, stari rimski zid nam priča o njej. Ljubljana je važno železniško križišče. Na vse kraje lahko pohodimo z vlakom. Proti severu bomo potovali po lepi Gorenjski, kjer bomo kmalu v

Kranju, središču gorenjskega kota. Na skali leži mesto. Po eni strani teče Sava, po drugi pa hiti vanjo Kokra. Prijazno mesto je to. Zelo živahno je zlasti ob ponedeljkih, ko prihajajo ljudje iz vse Gorenjske na tržni dan. Ne bomo pozabile stopiti v lepo župno cerkev, ki stoji že izza 14. stoletja. So v Kranju še druge stare stavbe in polno tovarn in novih hiš, a ne bomo jih preveč od blizu ogledovale. Raje bomo splezale na zvonik, da bo vse mesto pred nami kot na dlani.

Pa hiteti moramo, ker se nam mudi nazaj v Ljubljano, da se popeljemo na Dolenjsko.

V prijazni Dolenjski imamo večji kraj **Novo mesto**, ki leži ob krasni Krki.

Proti vzhodu nas vodi železnica ob Savi po ozki dolini mimo Zagorja, Trbovelj in Hrasnika do lepega **Celja** ob Savinji, ki je bilo nekoč zelo slavno. Mogočna rodovina celjskih grofov je bivala v gradu na Celjskem hribu, od katerega imamo razen Friderikovega stolpa še preperеле razvaline. Mračno je tu gori, kakor je senčna zgodovina slavnih Celjanov. V stari cerkvi še danes vidiš za oltarjem njih lobanje; zadnja, grofa Ulrika, je dvakrat prelomljena.

Še naprej nas popelje železnica do branika naše narodnostne in državne meje — do **Maribora**. Ob vznožju zelenega Pohorja, ob bregovih reke Drave leži naše vzhodno kulturno in industrijsko središče. Ogledale si bomo stari grad z znamenito kapelo v središču mesta, obiskale lepo frančiškansko baziliko in stolno cerkev, kjer bomo videle spomenik velikega škofa A. M. Slomška. Pohitele bomo tudi na njegov grob. V zadnjih letih je v mestu z velikim razmahom vzevetela industrija, o čemer pričajo velike tovarne.

Blizu Maribora leži na Dravskem polju starinsko mesto **Ptuj** ali rimska Petovia. Že od daleč zagledaš iz vlaka lep grad, ki kraljuje nad mestom z ozkimi ulicami in starinskimi stavbami.

Na skrajni meji v Prekmurju je mesto **Murska Sobota**, kjer se steka življenje naših vrlih Prekmurcev. Še mnogo krajev bi lahko obiskale, a žal nam primanjkuje časa. Zato bomo o teh razpravljale ob drugi priložnosti.

Mladike pripovedujejo, kako je bilo, ko so bile prvič v mestu.

9. Telovadba in sklep.

27. SESTANEK

(III. v aprilu.)

7. Mladenka — zavedna katoličanka.

Sv. Cerkev nas je pri sv. krstu kot drobno, drobčkano bitje že sprejela med svoje člane; postale smo členi velike, nezlomljive verige, ki je razpredena po vsem svetu. Takrat in še dolgo potem se nismo zavedale te velike sreče, ki smo je deležni mi katoličani. Ko nas je dobra mamica učila delati križ in nas pozneje počasi vadila v molitvi očenaša, smo že polagoma spoznavale, da molitev ni tako opravilo, kot da bi jedla jabolko, ampak je potrebno, da smo pri tem delu nekoliko zbrane. Pozneje, ko nam je govorila o dobrem Bogu, ki vse vidi in vse ve, o Kristusu, ki je za nas trpel in na križu umrl, ko nam je pobožno pripovedovala o Mariji — božji Materi, smo vedno bolj v svoji nežni in dovzetni duši čutile, da so to vzvišena in mogočna bitja, ki jih moramo iskreno ljubiti, tako kot naše dobre mamice, da, celo bolj. Na ta način je počasi, počasi klilo v nas seme sv. vere, ki je bilo pri sv. krstu vsajeno v našo dušo.

Kdaj pa smo prvič spoznale, kako globoko je v nas ukoreninjena ta vera? Mogoče takrat, ko smo na cesti ali v vlaku slišale zlobnega človeka, ki je preklinjal Boga in Marijo ali kako drugače žaljivo govoril o veri. Pa smo stopile pred njega z žalostjo v očeh, ker je žalil to, kar je nam nad vse sveto in ga vprašale: »Oprostite, ali ste vi katoličan? In če ste, ali se ne sramujete tako umazanega govorjenja?« S tem svojim dejanjem smo njega in vse,

ki so se smejali nesramnim besedam, spravile v močno zadrego, kar nas gotovo ni motilo, saj smo kot zavedne katoličanke storile le svojo dolžnost. O, da bi svet imel dosti takih junakinj, ki se ne bi sramovale braniti svojo vero v vseh okoliščinah in četudi bi morale kdaj zaradi tega kaj pretrpeti!

Ko bomo že stopile v življenje, bomo srečavale in se zblíževale z različnimi ljudmi. Mogoče bomo našle prijateljico, na katero se bomo navezale. Rade bomo skupaj delale, skupaj hodile na izlete itd. Po daljšem času in raznih razgovorih bomo iz njenega govorjenja lahko sklepane, da ji je vera postranska stvar, odvracati nas bo hotela od nedeljske sv. maše in nas nagovarjati ter vabiti na slabe zabave. Ko bomo to spoznale, se moramo pač zavedati svoje dolžnosti! Ako bomo videle, da ne moremo nanjo več dobro vplivati in jo pripeljati na pravo pot, bomo takoj prekinile z njo vse zveze, ker taka družba ni za nas. Pa bo prišel človek, ki nam bo sladko in mehko govoril, njegova duša pa bo prazna, brez Boga. Ali bomo imele dovolj moči, da bomo kot zavedne katoličanke odgnale skušnjavca, ki nas bo hotel odtrgati od vere? Da, mnogo preizkušenj prinaša človeku življenje, zato si že sedaj kot mladenke nabirajmo moči, da jih bomo okrepjene še z božjo pomočjo lahko zmagovali.

Katera je že videla mogočno, ravno smreko, ki je desetletja kljubovala viharjem, pa so ji igle v vrhu pričele rjaveti. Kaj ne, nam se zdi to malenkosten pojav; gospodar pa, ko je to videl, je dal smreko takoj posekati. Na tak način izločijo iz človeške družbe človeka, na katerem so opazili prve znake kuge. Kaj se je torej zgodilo? Iz sosedovega gozda je priletela žuželka, kot metuljček velika in sedla na smreko. Počasi, počasi se je začela zajedati pod skorjo drevesa in legla jajčeca še drugim številnim takim škodljivcem. To je lubadar, droben črv, ki uniči včasih cele gozdove, ako slabi gospodarji ne

opazijo nevarnosti in pravočasno ne posekajo napadenih dreves.

Tako je tudi s človekovo vero. Polagoma, kapljica za kapljico, padajo v človekovo dušo razne dvomljive besede. Spočetka jim ne pripisujemo nobene vrednosti. Naenkrat pa spoznamo, da naša vera žal ni več tista, ki so nam jo z ljubeznijo vsadile v duše naše dobre in pobožne matere.

Mladenke, to so težki zločini, ki jih slabi in brezverni ljudje namenoma vršijo nad dušami mladih neizkušenih ljudi.

Me smo srečne, da na naših sestankih spoznavamo svojo katoliško vero. Me tudi vemo, da nam Bog sam pomaga v veri vztrajati, zlasti Bog v sv. obhajilu.

Prizadevajmo si in zaupajmo v Boga, da slabi in brezverni ljudje nikoli ne bodo omajali naše vere, da bomo **vedno zavedne katoličanke.**

Hvaležne za srečo, ki nam jo daje vera, bomo pa postale **apostoli še drugim ljudem.** Saj, mladenke smo dolžne drugim pomagati. Najbolj jim bomo pomagale, če jih bomo z zgledom in besedo vodile k Bogu. Kakor Kristus apostoli, hočemo me pomagati našim duhovnikom za poglobitev verskega življenja v naših družinah in zlasti še v dekletih.

8. Razgovor o mučencih.

9. Telovadba in sklep.

28. SESTANEK

(IV. v aprilu.)

7. Mladenka je otrok božji.

Ali si že kdaj videla našega kralja Petra, Marica? Ali kraljico Marijo? Ali jo je katera od vas že videla? Kajne, kako je vsakdo vesel in ponosen, če je videl kralja ali kraljico, ali kraljeviča?

Kaj pa bi ti rekla, Francka, če bi tebe imenovala kraljica za svojo dvorno damo? Saj veste, kdo so dvorne dame: gospe in gospodične, ki so pri kraljici. To bi se ti zdelo imenitno, Francka, ali ne?

Zdaj si pa misli, Terezika: ti bi bila na kraljevem dvoru kot dekla, služkinja. V kuhinji bi pomivala posodo in tla. Naenkrat pa bi te kralj poklical k sebi in bi ti rekel: »Odslej nisi več moja dekla, temveč moj otrok. Vse, kar je moje, je zdaj tudi tvoje: moj grad, vrt, vse moje bogastvo, vse moje kraljestvo je tudi tvoje!« Terezika, ali bi ne bila kralju hvaležna? Ali bi ne storila prav vsega, kar bi kralj želel od tebe?

Vsako izmed nas je nekoč Kralj vseh kraljev poklical k sebi in rekel: »Ne boš več le dekla, odslej boš moj otrok!«

Mladenke, kdaj se je to zgodilo? Katera ve? Pri svetem krstu! Kakšna je bila naša duša pred krstom? Grd madež je imela na sebi, da, izvirni greh!

Pa, ko si bila še čisto majhna, so te nesli v cerkev. Kaj je tam v cerkvi duhovnik storil s teboj, Anica? Krstil te je, da! Kako pa? Šte že kdaj videle, kako duhovnik

krsti otroka? Pojdite kdaj pogledat! S krstno vodo je oblit tvojo glavo in rekel: Krstim te v imenu Očeta in Sina in Svetega Duha. In kaj se je takrat zgodilo? Nekaj velikega, nepopisnega: **Postala si več kot kraljev otrok. Postala si božji otrok! Pravi božji otrok!**

Gospod župnik je zapisal tvoje ime v veliko krstno knjigo in v nebesih je zapisal dobri Oče, Bog sam, tvoje ime v svojo knjigo: Moj otrok je. Vsakokrat, kadar je kako dete krščeno, je en božji otrok več in vsi krščeni otroci so božji otroci.

Reci enkrat tiho: Božji otrok sem! Bog je moj Oče! Mogoče bi bila rada otrok bogatega očeta? Pa si mnogo več! Si otrok Boga samega, Bog sam je tvoj oče. Če pa sem božji otrok, moram tudi živeti kot božji otrok.

Koga moram doma ubogati? Očeta, kajne, in matêr?

Kdo je tvoj Oče v nebesih? Bog! Kot dober oče nam je dal Svoje zapovedi. Kadar je otrok krščen, reče Bog: »Zdaj si moj otrok, poslušaj me in stori, kar jaz hočem, potem ti bo dobro. Ne poslušaj hudega duha, on hoče tvojo dušo umazati!«

Kaj porečemo mi Očetu? »Oče, ne bom poslušala hudega duha! Vedno bom storila, kar Ti hočeš, ker hočem vedno ostati Tvoj otrok!«

Ko smo postali otroci božji, je Bog sam prišel v našo dušo. Prišel je in hoče ostati pri nas, če Ga ne spodimo sami. Ali je kdo na svetu tako nespameten, da bo Boga zapodil iz svojega srca, Terezika? Misliš, da ne? Pa so vendar taki ljudje. Kaj misliš, Francka, kdaj in kako to store? S smrtnim grehom. Potem taki ljudje niso več božji otroci. Otroci teme so. Bojujejo se proti nebeškemu Očetu, ki jih je povzdignil v svoje otroke! Kaj ni to strašno? K najhujšemu sovražniku svojega Očeta gredo, k Satanu in mu rečejo: »Daj nam orožje, pa se hočemo s teboj bojevati proti Bogu!« In satanovo orožje je greh.

Strašno! V svoje otroke jih je povzdignil, pa so Ga

zapustili in se bojujejo proti svojemu dobremu Očetu z Njegovimi najhujšimi sovražniki!

Mladenke! Katera od nas bi hotela biti kdaj tako ne-hvaležen otrok? Ne, ne, nobena! Jaz tudi ne! Raje bi umrla, kakor kaj takega storila! (Prepričano, skozi in skozi prepričano govori!) Res, raje bi umrla!

Bog sam je prišel v moje srce ob krstu in me je objel in mi rekel: Moj otrok si odslej, kraljevi otrok, božji otrok!

Zato hočem božji otrok vedno ostati! Biti hočem zvest božji otrok. Živeti hočem vedno po našem vodilu. Vem: moj Oče sam, moj Bog mi je dal to vodilo. On sam, moj Oče hoče, da po tem vodilu živim. Prva točka vodila pa je: Mladenka živi v zavesti, da je **božji** in Marijin otrok!

Živeti hočem v tej zavesti: Bog je moj Oče. Ničesar se mi ni treba bati. On skrbi zame! Z zaupanjem grem k Njemu — saj je moj Oče! — Ostati Mu hočem zvest otrok! Raje umrjem, kot da bi smrtno grešila! Vse hočem storiti, kar hoče od mene moj dobri nebeški Oče!

1. Vsako jutro bom pomislila: Božji otrok sem.

2. Odslej bom vsako leto praznovala tudi svoj **krstni** dan. Zahvalila se bom na ta dan Bogu za Njegovo dobroto in Mu obljubila, da hočem vse življenje ostati zvest božji otrok!

NA JURJEVO

(Oton Župančič.)

Od hiše do hiše hodimo,
zelenega Jurija vodimo;
on pomlad v deželo prinesel je
vso zemljo z zelenjem potresel je.
Zima, zima, hajd za peč
celo leto leč.

To šibo za streho shranite,
da z njo se požara branite,
strahuje poredno vam dečico
in vabi k hiši vam srečico.
Sreča, sreča, pridi k vam,
glej, odprt je hram!

Ker take darove vam nosimo,
od vas jih v zameno prosimo:
imate kaj bele pogačice?
Ne branimo tudi se kračice.
Bodi jajce, bodi hleb,
v naš izgine žep.

Bogato gorica obrodi vam,
bogato se polje oplodi vam,
podeli Bog kruha vam belega,
vsi lica bodite veselega!
Mi zdaj moramo drugam —
hvala, hvala vam!

8. Razgovor o majniški proslavi.

9. Telovadba in sklep.

29. SESTANEK

(I. v m a j u.)

MAJNIŠKI SESTANEK

1. Mladenke zapoje: O ti Kraljica majnika...

2. Mladenka je Marijin otrok.

Marijini otroci smo!

Da, Marija je naša Mati! Prav zares naša Mati! Marija — Brezmadežna, Kraljica nebes in zemlje — **Mati božja je naša Mati!**

Ali ne bi zavriskale od veselja nad tem? — Mati!

Veste, kako je doma? **Oče zasluži denar s svojim delom.** Prinese ga domov in **da materi, da nam kupi z njim obleko, čevlje, sploh vse, kar potrebujemo. Koga gremo prosit, če kaj potrebujemo?** Mater, da! In mati nam rada vse to da. S čim mati to kupi? Z denarjem, ki ga je oče prislužil. Včasih pa mati prav zato, ker nas ima rada in ve bolje kakor mi, kaj je za nas dobro, drugače stori, kakor si mi želimo in prosimo. Če n. pr. majhen otrok prosi za nož, ali mu ga bo mati dala? Ne. Zakaj ne? Ker bi se lahko urezal z njim. Ali otrok to razume, zakaj mu mama ne da noža? Ne. Nespameten otrok, kajne?

Kristus je za nas na križu umrl. S svojim trpljenjem in smrtjo nam je zaslužil vse, kar potrebujemo, da smo dobri otroci božji in da pridemo v nebesa. Marija je takrat stala ob križu in je z Njim za nas trpela. Takrat Jo je Jezus postavil za Mater vseh ljudi.

Komu da oče v družini ves svoj zaslužek? Materi.

In komu je Kristus dal vse, kar je za nas zaslužil na križu? Naši Materi Mariji. Prav vse je dal Njej, da nam Ona deli, kolikor in kakor hoče. **Koga bomo torej prosile, kadar potrebujemo kako milost?** Mater Marijo, da. Ona je tako bogata, polna milosti! In rada nam jih da, če Jo le prosimo. Seveda, včasih Jo prosimo za kaj takega, kar je nam všeč, Mati Marija pa ve, da bi bilo slabo za nas. Ali nam bo potem dala? Ne, prav zato ne, ker nas ima rada! Me pa smo potem kot tisti nespametni otrok, ki je hotel imeti nož. Njemu je nož všeč, tako lepo se svetil! Ne ve pa, da ta nož lahko ureže. Lahko celo do smrti!

Lahko, da bi padli v greh, če bi Marija izpolnila vse, kar prosimo. Lahko bi padli celo v smrtni greh — v smrt! Naša Mati Marija pa noče, da bi umrli. Hoče, da bomo živeli, da bomo rastle in postali vedno močnejši in končno prišli v večno življenje.

V nebesih je naša Mati. Nad vsemi stvarmi, nad vsemi svetimi, nad vsemi angeli. Svetla, kot s soncem oblečena. Polna ljubezni gleda na vse ljudi na zemlji. Roke ima razprostrate nad Cerkev. Iz Njenih rok se sipljejo žarki milosti navzdol: v dušo sv. očeta, v dušo našega škofa, v duše naših duhovnikov, v naše duše: v mojo in tvojo dušo. Tudi v tvojo dušo.

O, kako bi vsi ljudje ljubili Mater Marijo, če bi vedeli, kako vedno nanje misli in je vedno na delu, da bi jih napravila vesele, srečne, svete. O, da bi to spoznali!

Kadar kaj misliš in prosiš, pogleda Marija Jezusa: Jezus rad privoli in iz Marijinih rok pride milost, ki si jo prosila. Ali, čitaš knjigo: tako lepa, zanimiva povest je. Kar zagledaš: mati ima toliko dela, ali ji ne bi brž skočila pomagat? Pa — povest je tako zanimiva; — kar ne da se ti, pustiti jo. Pa naenkrat se spomniš: slovenska mladenka za vse dobro... »Pripravljena!« skočiš pomagat materi. Ta misel je bila milost, ki ti jo je dala Mati Marija. Ali: sediš za mizo in se držiš neprijazno, ker ti je starejša

sestra že zopet rekla, da imaš dolg jezik. Pa se spomniš: »Slovenska mladenka hoče biti vsakomur dobra sestrica«. In se premagaš, zopet si prijazna in vesela! Od koga je prišla ta misel, ta milost? Od matere Marije, da. Od koga pa je prejela Marija to milost? Od Jezusa, ki jo je zaslužil na križu. Tako gre z vsemi milostmi, ki nam pomagajo, da postanemo dobri božji otroci. Kristus nam jih je zaslužil. Mati nam jih deli. Milost je kot dež dobrih misli in dobrih želja. Dež milosti, ki se siplje iz Marijinih rok v naše duše.

In me? Hočemo se truditi, da bomo te milosti, te dobre misli res poslušale in ubogale. »Slovenska mladenka za vse dobro pripravljena!« Tako bo res vsaka mladenka Marijin otrok!

3. Deklamacija Marijine pesmi.

4. Obisk majniškega oltarja.

30. SESTANEK

(II. v m a j u.)

7. Mladenka ljubi naravo.

Vse preveč hodimo po svetu z zaprtimi očmi, brez pravega smisla za lepoto, ki je je Bog toliko natrosil po zemlji.

Moj Bog, kako čudovito je vse okoli nas! Ali kdaj premišljujemo, kako narava živi nekako lastno, posebno življenje? Kaj bi moglo biti čudovitejše in lepše kot to življenje?

Me smo poklicane, da to življenje vidimo, ga razumemo in se ob njem bogatimo ter spoznavamo božjo lepoto in lepoto božjih del.

Poglejmo sonce! Vsako jutro daje naravi novo življenje. Tudi v nas samih ustvarja moč in veselje do dela.

Kako krasno je nebo, ko je vse posuto z zlatimi zvezdami! Človek bi kar pokleknil in zahvalil Boga za vso lepoto, ki jo je ustvaril.

Kako nam je veselo srce ob pogledu na cvetoče travnike! Ali smo že kdaj sedele kje v samoti in prisluškovale glasovom narave? Človek bi mislil, da je nema. Toda treba je samo prisluhniti, pa jo slišimo govoriti v tisoč glasovih. Veter šumi skozi veje, potoček mrmra in pljuska preko kamnov, srebrno bleščeči hrošči brenče skozi zrak. Tu plava čebelica nad cveticami in zbira med. Kakor čebela nosi skupaj, bi morali tudi mi zbirati najlepše iz vsega in tako graditi v sebi božjo podobo.

Mogoče vidimo neko stvar vsak dan, ne da bi jo opazile. Vzgajajmo se tudi v tem gledanju in naj nam ne bo narava kakor zaprta soba ali kakor knjiga, pisana v zelo tujem jeziku! Naj nam bo ena od tistih knjig, ki jih prebiramo vedno znova in so nam vedno nove.

Učimo se od nje preprostosti! Navadimo se v njej gledati, kako iz majhnih stvari rastejo velike, kako čudovito Bog skrbi za najmanjšo bilko. Hvalimo Ga za vso lepoto, ki jo je položil v naravo!

Razgovor o izletu.

8. Turki pri nas.

Neizbrisni so sledovi trpljenja in gorja, ki jih je začrtala zgodovina v naš narod, v našo prelepo slovensko domovino tekom dolgih stoletij. Kot ostri biči so udarjale nesreče po slovenskem človeku. A najhujši križ, poln krvi, ubojev, požigov in krivic je bil brez dvoma turški meč. Človeka kar strese ob spominu na grozote, ki jih je v 14. in 15. stoletju preživel slovenski kmet. Kot strela iz oblakov je pridirjala turška divjaška četa. Čez plodno, zoreče polje so divjala njih kopita, z divjim krikom so se zagnali v lepo slovensko vas, opustošili sleherno hišo ubili vse stare ljudi, ki so se jim stavili v bran. Mlajše pa so ujeli in jih odvedli s seboj, kjer so jih vzgajali v janičarje, ki so bili v boju še strahotnejši kot Turki sami. Često slišimo, da je janičar ubil lastno mater ali očeta, brata ali sestro, saj je v njem docela zamrl spomin na rojstni krov.

Kot strašen plamen, ki vse uniči v hipu, je bil tak turški napad. Kmetje so se hoteli ubraniti te strašne šibe božje. Zato so v času nevarnosti zažigali pa vseh vrhovih kresove, ki so naznanili ljudem, da se bliža sovražnik. Ti so odvedli živino v gozdove, pokopali svoje dragocenosti v posebnih jamah, žene, starčke in otroke pa odvedli

na hrib v božji hram, ki je bil krog in krog obdan z obzidjem. Možje in fantje pa so z orožjem in orodjem v roki za obzidjem pričakovali sovraga. Koliko solz, koliko vročih molitev je kipelo takrat h gorski Materi za rešitev! Mnogokrat je mebo uslišalo vroče prošnje ter čudežno rešilo ljudi pred Turki. Še danes slišimo o Turkih na Slevici, kjer je Marija z groznim pogledom pregnala turškega poveljnika. Ali o romarski cerkvi na Ptujski gori, ki jo je vedno zakrila gosta megla, ko je Turek hotel pridrveti do nje in jo razdejati. Staro preperelo obzidje po naših vrhovih nam še danes nemo priča o turških grozotah.

TURKI NA SLEVICI

(Josip Stritar.)

Grmade po gorah gore,
v nebo njih plamen šviga.
Privrel je Turek; koder gre,
rohni, mori, požiga.
Pred njim je jok, za njim je stok,
pomagaj zdaj nam večni Bog!
Če on se nas ne usmili,
ni nam pomoči v sili.

Kakor čez polje vodni val
divja ob hudi uri,
rohneča se drevi drhal,
ne branijo ji duri.
Krvi pijani vriskajo,
bridke se sablje bliskajo,
zdaj zdaj bo truma cela
v vasico prihrumela.

Križ starček je s stene snel
podobo smrti božje:
»Kaj boš s sekiro, sin, začel?
Križ nam je zdaj orožje.
Le urno, urno za meno
k Mariji gori na goro;
tam bo Devica mila
v nadlogi nas branila.«

Otroka, ki v zibeli spi,
v naročje jemlje mati;
kako se, glej, na smeh drži,
a zdaj ni časa spati!
In hčerko prime za roko,
sin krila se drži plaho,
mož pa očeta vzame
na mlade, krepke rame.

Iz smrečja temnega blešči
zvonik s cerkvico belo;
Marija milost tam deli
med romarjev krdelo.
V oltarju venčana stoji,
v naročju Jezusa drži:
Pozdravljena, kraljica,
kristjanom pomočnica!

Že begajočih je ljudi
vsa polna Slevska gora;
a cerkvice velika ni,
ne bode vsem prostora.
Otroci, starčki in žene
v hram božji plahi se dreve,
pred vrata se cerkvena
móž trdna vstavi stena.

Tako se stiskajo ovce,
ko gladni volk jih straši;
tako golobje koprné,
kadar jih jastreb plaši.
»V oltarju, Mati, tu stojiš,
v naročju Jezusa držiš;
o sliši nas uboge
ter reši nas nadloge!«

»Čuj, bliže že drevi drhal,
po krvi naši vriska;
kdo nam bo zdaj pomoči dal?
Na vrata že pritiska!«
Sekire s sabljami zvenče,
že omagujejo možje,
razbiti so zapahi,
gorje zdaj trumi plahi!

Čez prag na konju prirohni,
gorje, sam turški paša,
v krvavi roki meč vihti,
zdaj bije ura vaša.
a — čudo čudovito glej!
Konj ne premakne se naprej,
ne gane ga ostroga,
pribita mu je noga.

Marija — kdo se stavi v bran! —
grozečo roko dviga;
glej, iz oči — pogled strašan! —
ognjen ji plamen šviga.
Plašan spusti se paša v beg,
za njim neverniki vsi vprek.
Otetí so kristjani —
Marija svoje brani.

Še dandanašnji priča vam
to zgodbo čudovito
za pragom v kamen konjsko tam
vpodobljeno kopito.
V oltarju Mati tam stoji,
v naročju Jezusa drži:
Češčena, ti Kraljica,
kristjanom pomočnica!

9. Telovadba in sklep.

31. SESTANEK

(III. v m a j u.)

7. Mladenka služi v ljubezni očetu, materi in domovini.

Prva in glavna božja zapoved se glasi: Ljubi Gospoda, svojega Boga iz vsega svojega srca, svojega bližnjega pa kakor samega sebe. — To je prva in največja zapoved. Zapoved, ki je obenem najlepša in najveličastnejša. Kaj pa je prav za prav ljubezen? Največja ljubezen, ki je kdaj koli obstojala na zemlji, je bila in je ljubezen Boga, ki je v svoji neizmerni želji, osrečiti človeštvo, ustvaril istega in za njegovo odrešenje žrtvoval svojega edino-rojenega Sina, da je na lesu križa v strašnih mukah izdihnil svojo božansko dušo. Torej ljubiti se pravi: Za človeka storiti vse, za kar veš, da ga razveseljuje in osrečuje. Da mu nikdar ne storiš nič žalega, kar bi ga žalostilo ali mu morda celo škodovalo. Ljubezen je tako lepa in v svojih dejanjih tako velikodušna in popolna, da je izmed vseh dobrih človeških čustev Bogu najdražja. Ljubezen je mati vseh čednosti: dobrotljivosti, usmiljenosti, ponižnosti, pobožnosti itd. Zdaj pa se vprašajmo, drage mladenke, kako je v tem pogledu z nami? Imamo starše, imamo brate in sestre, imamo velik krog ljudi okrog sebe, s katerimi nas veže življenje. Pa smo neposlušne in trmaste, ne diši nam delo, katero nam nalagata oče in mati pa tudi šola. Če le moremo, se izognemo vsemu in raje pohajkujemo, kakor da bi prijele za delo, od katerega bi imel korist ta ali oni izmed domačih. Starši pa z žalostjo majejo z glavo nad nami in se počutijo

nesrečne, ker jim je Bog dal tako nepokorne otroke. In potem se jezijo, oče morda celo preklinja (in ta njegov greh gre nad našo glavo); mati prejoče nešteto ur v svojem življenju in si s to žalostjo kviri zdravje in morda gre ta ali ona zaradi tega celo v prerani grob. Vse to se godi v življenju, ker je v nas premalo ljubezni, v nekaterih je celo ni. In vendar, če gledamo svoje roditelje, vidimo, koliko je v njih ljubezni do nas. Za koga delajo vse dneve? V prvi vrsti za nas. Da bomo imele kaj jesti in kaj obleči. Da bi nam bilo življenje čim lepše in čim udobnejše. Toda tako malo se tega zavedamo, ker mislimo, da ta njihova skrb pač mora biti. Pa ni res. Lahko bi se zgodilo tudi obratno. Res je, njihova dolžnost je skrbeti za tiste, katere jim je Bog dal, toda tudi naša dolžnost je, da smo pokorne staršem, da jih spoštujemo in ljubimo. Tako zahteva Bog. Nad tiste, ki se te zapovedi ne drže, pride prej ali slej kazen božja, ki je tem težja, čim manj je bilo v otrokovem srcu ljubezni do staršev.

Naša ljubezen pa mora služiti tudi domovini. Tej lepi in širni naši domovini. Toda tako mlade in brez moči smo še. Kako naj ji služimo? Ali ste že mislile kdaj, da boste nekoč tudi velike? In pregovor pravi: Česar se Janezek nauči, to Janez zna. To se pravi: Česar se bomo zdaj naučile, to bomo velike znale in tako bomo delale. — Delati mora vsak človek, ker drugače mora umreti, če se ga dobri ljudje ne usmilijo. Z delom si služimo kruh. In zopet mora biti tu ljubezen. Misliti moramo na to, da domovina potrebuje dobrih zmožnih ljudi, delovnih ljudi, ki v vzajemnosti gradijo blagostanje naroda. Ali naj bomo me kot ovenel listič na drevesu domovine, ki ne pomeni nič in je bolje, da ga prvi veter odnese v cestno blato, da ga mimoidoči pohodijo?

Poglejmo, drage mladenke, kako je z nami v tem pogledu in storimo svojo dolžnost!

8. Gospa Sveta.

Z boleznim srcem obhajamo leto za letom svoje narodne dni, saj se ob teh prilikah vselej spominjamo velike krvaveče rane naše domovine — naših neosvobojenih bratov. In vselej nam poleti misel v biser naše slavne koroške zemlje, k Materi v Gospo Sveto. Koliko lepih slavnih let je donela v veličastni cerkvi slovenska prošnja, slovenska pesem k prestolu svete Deve, koliko trpečih slovenskih ljudi je našlo ob njej uteho in mir.

Onemela je danes naša pesem, zamrla prošnja slovenskih otrok na Koroškem. Tujec si jo lasti; človeku zableste solze v očeh, ako danes vidi te kraje! Tujec se danes trudi tu, da bi iztrgal našemu rodu materni jezik in pesem!

In vendar je ta prelepi svet največja svetinja naše zgodovine. Stari knežji kamen in vojvodski prestol kričita še danes v svet o veliki krivici, ki so nam jo prizadeli. Saj si je ob njih izbiral slovenski kmet v maternem jeziku svojega kneza.

Na dan ustoličenja je sedel kmet na knežjem kamnu in pričakoval novega kneza. V kmetski obleki se mu je ta bližal. Kmet je vprašal: »Kdo je, ki se mi bliža?« Ljudstvo je odvrnilo: »Deželni knez je.« Zopet je vprašal kmet: »Ali je pravičen sodnik, skrben za blagor dežele, svobodnega rodu in goreč za krščansko vero?« Odgovor je bil: »Je in vedno bo.« — Ko se je kmet umaknil, je kneza lahko udaril na lice ter ga spomnil, da bo pravičen sodnik. Knez je stopil na kamen, zavihtel goli meč na štiri strani sveta in izpil požirek vode iz kmetovega klobuka. Po ustoličenju je odšel novi vojvoda v gosposvetsko cerkev, kjer je škof maševal in kneza mazilil. Šele sedaj se je oblekel v knežjo obleko.

Zadnji ustoličeni knez na Gosposvetskem polju je bil Ernest Železni leta 1414.

Utihnila je slovenska pesem, naš jezik, a še kraljuje
Gospa Sveta, ki bo izbrisala težko krivico ter vrnila pre-
lepo koroško zemljo otrokom Slave.

**Mladenke naj uprizore ustoličenje vojvode. Primerno
naj se morda oblečejo in igrajo.**

9. Telovadba in sklep.

32. SESTANEK

(IV. v m a j u.)

7. Čista v mislih, besedah in dejanjih.

Kako z veseljem pogledamo otroku v oko! Zakaj? Ker je tako čisto! Človek, ki mu čistost sije iz oči, pa je tudi fin, naraven, preprost in vesel! Taka hoče biti tudi slovenska mladenka.

V našem vodilu stoji: **Čista v mislih, besedah in dejanjih.**

Kaj to pomeni?

Čista v besedi.

Naj bodo naši pogovori vedno taki, da jih lahko slišita oče in mati, duhovnik ali voditeljica. Ne le, da ne opravljamo drugih ljudi, temveč zlasti moramo skrbeti, da ne govorimo o stvareh, ki so presvete in prelepe, da bi kar tako govorile o njih. Tudi moramo premagati svojo radovednost, če nam drugi hočejo govoriti o teh stvareh in nam kaj pojasniti ali odkriti.

Če česa ne razumemo dovolj ali hočemo kaj dobro vedeti, vprašajmo rajši mater ali spovednika.

Čista v mislih.

Včasih si morda mislimo: Dobro, da drugi ne morejo čitati naših misli. Kajti te so včasih slabe; včasih si tudi želimo stvari, ki so napačne, ki so v nasprotju s čistostjo. Toda na to ne smemo hote in radevoljno misliti. Tudi moramo skrbeti, da te misli sploh ne pridejo, in sicer s tem, da se zaposlimo z drugimi stvarmi: z delom, s čita-

njem dobrih knjig, s tem, da se potrudimo, živeti po vodilu slovenske mladenke. Tako bomo vedno pošteno zaposlene in nas take misli ne bodo tako motile.

Čista v dejanju.

Bog živi v vsaki duši, ki je v posvečujoči milosti — torej krščen in brez smrtne greha. Mi sami in ljudje okrog nas, ki so v posvečujoči milosti, nosimo Boga v sebi, smo živi ciboriji. Ciborij v cerkvi je v svilo ogrnjen in z velikim spoštovanjem obdan. Tako spoštovanje moramo imeti tudi do svojega telesa in do telesa drugih. Dobro moramo skrbeti za svoje telo, da je čisto in zdravo.

Tudi ne smemo ne na skrivaj in ne z drugimi ničesar storiti, o čemer bi ne imele rade, da bi izvedela mati, ničesar, s čimer bi oskrunile svoje telo, kjer Bog prebiva.

Če ne vemo, ali je kaj napačno ali če dvomimo o tem, moramo biti tako pametne, da vprašamo o tem spovednika. Ni nas treba biti sram, da ne razumemo vsega, ali da smo imele slabe misli. In če bi ne vedele, kako naj to povemo — potem odkrito rečemo, da ne znamo povedati —, potem nam bo spovednik že pomagal. Tudi če bi bile kaj slabega storile, se nam ne sme to zdeti tako strašno, da bi si tega ne upale povedati; dosti slabše je, če to zamolčimo.

Pri tej točki našega vodila nam je **Marija svetel vzor**. Prosimo Njo, da bi nam pomagala, da bomo vedno čiste v mislih, besedah in dejanjih. Z Njeno pomočjo bomo postale tako močne, da bomo v boju za čistost vedno zmagale. In potem bo samo po sebi iz naših oči sijalo najlepše veselje. — Ne bo nam težko biti vedno vesele. Ne bomo več hitele in iskale »Preljubo veselje, oj, kje si doma?« To veselje bo v našem srcu doma!

8. Petje majniških pesmi.

9. Telovadba in kratek izlet.

33. SESTANEK

(I. v juniju.)

7. Mladenka slabo družbo in grdo govorjenje brezpo- gojno odklanja.

Slišale smo že večkrat, kako so nekatere od naših tovarišic v šoli ali na vasi pripovedovale, kako se ves dan potepajo. Pa jim nič ni zato, če so starši potem hudi in žalostni. Ali je prav, da se potem s takimi dekleti družimo in hočemo biti z njimi skupaj, Micka? Pač, povemo jim lahko, da to ni prav in da se me raje igramo doma in doma pomagamo. A z njimi ne bomo hodile. Včasih mislimo, da nam ne more nič škodovati taka družba. Znan je rek: Povej mi, s kom občuješ, in povem ti, kakšen si. Da, res je, človek se polagoma navzame vsega tistega slabega, sam pa se tega niti ne zaveda. V dobri družbi je premalo, da bi dobro v njem raslo, zato pa to, kar je slabo v nas, dobiva večjo moč.

Pa grdo smo že slišale govoriti. Sram nas je bilo, da smo bile zraven. Kaj pa naj bi bile naredile? Ali naj bi mirno poslušale in končno še pritrdile vsemu temu? Ne! V takem primeru bomo pač pokazale, da nam ni prav. Nikoli se ne bomo smejale, kadar bomo slišale slabo govoriti. Morda bomo katero rekle in odšle iz tiste družbe. Grdo govorjenje nas žali, ponižuje.

Že samo spomin na grdo govorjenje stori, da smo nemirne. V nas se bori zlo z dobrim. Čim več grdega slišimo, vidimo, čitamo ali sami storimo, tem močnejše je zlo v nas. Tako se vsiljuje naši domišljiji, da moramo vedno na

to misliti. Vedno manj pa mislimo na dobro. Zlo v nas počasi izpodriva dobro. More se celo zgoditi, da se niti ne zavedamo več, da je kaj slabo in grdo. Potem pa same postanemo slabe, čeprav nikdar nismo mislile, da bi bilo to mogoče. Začelo pa se je s tem, da smo poslušale grdo govorjenje.

Mladenka pa je božji in Marijin otrok!

»Kakor je nebo daleč od zemlje, tako daleč od Boga in Marije je vsaka slaba beseda.«

Zato smo rekle: **mladenka slabo družbo takoj zapusti in grdega govorjenja ne posluša.**

8. Razgovor o prijateljih.

9. Telovadba in sklep.

34. SESTANEK

(II. v juniju.)

7. Zakaj gre mladenka k sv. obhajilu?

Bilo je dan pred Jezusovo smrtjo, na veliki četrtek zvečer. Jezus je sedel z apostoli pri mizi. Vedel je, da bo drugi dan umrl. Vedel je, kako smo mi ljudje šibki in kako grešimo. Če pa smrtno grešimo, nismo več božji otroci; **zato je hotel ostati med nami, da bi nam pomagal.**

Kaj je storil takrat Jezus? Postavil je presveto Rešnje Telo. Daroval je prvo sv. mašo in podelil apostolom prvo sv. obhajilo. Postavil je apostole za prve duhovnike.

Še danes pride Jezus v vsaki sv. maši na oltar. Kdaj? Pri spremenjenju. To je takrat, ko reče duhovnik: »To je moje Telo.« V čigavem imenu duhovnik to reče? V Jezusovem. Toda še nekaj reče takrat Jezus po duhovniku: **»Vzemite in jejte od tega vsi, to je moje Telo!«** Prav kot da hoče reči: Pridem na oltar, da bi bil vaš kruh. Svojo dušo hranite s svojim Jezusom! Vzemite in jejte!

In vendar, **koliko ljudi gre k pojedini, ne da bi nahranili svoje duše! Koliko ljudi gre k sv. maši, pa ne gredo k sv. obhajilu.** Molijo Jezusa, ko pride pri povzdigovanju na oltar. Ko pa hoče priti pri sv. obhajilu v njihovo dušo, ko jih vabi k obhajilni mizi, pa Ga ne razumejo!

Ko duhovnik po svojem sv. obhajilu pokaže Jezusa in reče: »Glejte Jagnje božje«, — v rokah Ga ima, da nam Ga da, takrat sklonijo glave, se trkajo na prsi, pa — ostanejo v klopi! Vidijo »živi kruh«, vidijo božjo hrano; vidijo obhajilno mizo pogrnjeno za sv. obhajilo. **Lačni so — a ne pridejo jest! Z lačno dušo odidejo!**

Zakaj je torej Jezus postavil sv. obhajilo? Zato, da bi nam lahko pomagal, da bi postali dobri božji otroci in prišli v nebesa. Le z Jezusovo pomočjo to moremo.

V prvih časih krščanstva so ljudje to vedeli. Zato so prejeli sv. obhajilo vsakokrat, kadar so šli k sv. maši. Tudi majhnim otrokom so dajali Jezusa. Pozneje pa so ljudje začeli misliti, da smemo le takrat k sv. obhajilu, če smo to zaslužili. Ali kateri človek zasluži, da Jezusa prejme? Nihče! Prav nihče! Potrebni smo pa vsi!

In tako so ljudje vedno manj prejeli sv. obhajilo. Ali ni čudno, da so tako mislili? Jezus je vendar sam rekel: »Jaz sem živi kruh!« Kdaj nam dá mama kruha? Kadar smo bile pridne? Ne, kadar smo lačne, kajne? Zakaj? Da bi postale močne, da bi zrasle!

Jezus je živi kruh za naše duše. Zakaj nam ga duhovnik daje v sv. obhajilu? Da bi naše duše postale močne, da bi zrasle, da bi me postale dobre, svete.

Kaj bi se z nami zgodilo, če bi rekle materi: »Mama, ker nisem vredna, ker ne zaslužim, da bi jedla vsak dan, bom jedla samo enkrat na leto ali enkrat na mesec,« in če bi to res storile? Ali bi rasle, postale močne? Ne. Slabe bi postale, vsak vetrček bi nas podrl in od lakote bi umrle.

Če bi pa rekle Jezusu: »Jezus, ker nisem vredna, bom šla k svetemu obhajilu samo enkrat na leto ali enkrat na mesec,« kaj bi bilo z našo dušo? Bi rasla, postala močna? Šibka bi postala, vsaka skušnjava bi jo premagala in nazadnje bi mogoče še padla v smrtni greh. Saj veste, smrtni greh je za dušo smrt. In mnogo ljudi je tako storilo: Rekli so: »Nismo vredni, šli bomo le malokrat k svetemu obhajilu.« In njihove duše so postajale od lakote po sveti Hostiji vedno šibkejše in vedno več greha je bilo na svetu; z grehom pa vedno več nesreče.

Ko smo na zadnjem sestanku v februarju imele predavanje o papežih, smo slišale, kako je Pij X. nastopil proti ljudem, ki so mislili, da smemo iti k svetemu obhajilu le,

če smo vredni, in da otroci sploh ne smejo k svetemu obhajilu. Pred tridesetimi leti je rekel ta dobri sveti oče: »Prihajajte pogosto k svetemu obhajilu in tudi otroci naj že zgodaj in pogosto prejemajo sveto obhajilo. Jezus vam hoče v svetem obhajilu pomagati, da postanete dobri in sveti. Prejmite sveto obhajilo čim večkrat; če mogoče vsak dan!«

Ker bi rade postale dobre, ker bi rade bile vsak trenutek za vse dobro pripravljene, zato gremo mladenke k sv. obhajilu! Enkrat na mesec gremo skupno k sv. obhajilu. Pa to je le malo, smo rekle. Zato bomo poskusile, da bi naš čim več šlo k svetemu obhajilu vsako nedeljo. Prosimo Jezusa v svetem obhajilu, da bodo šle vse mladenke pogosto k svetemu obhajilu.

8. Razgovor o sv. obhajilu in kakšna obhajilna pesem.

9. Telovadba in sklep.

35. SESTANEK

(III. v juniju.)

7. Osnovni pojmi socialnega gledanja ali: Mladenka je dolžna biti koristna in drugim pomagati.

Večkrat čujemo ali čitamo, da je človek družabno bitje. Kaj pa to pomeni? Na svetu ne živiš sama. V družini si. Tudi domača družina ne živi čisto sama zase, temveč v vasi, oziroma v trgu, mestu. Sosedje na vasi se poznajo med seboj, vedo za težave in si pomagajo med seboj.

Mi ljudje drug drugega potrebujemo. Pomislimo samo na svojo obleko. Narejena je n.pr. iz volne in bombaža. Volno dajejo ovce, za ovce pa skrbe pastirji in kmetje. Pri pridobivanju bombaža je na bombažni plantaži delalo mnogo ljudi, preden je bombaž prišel v predilnico in tkalnico.

Tisoči delavcev delajo, da nam iz teh surovin napravijo blago za obleko.

Premislimo same zase, koliko rok se giblje, da pride žitno zrno kot kruh v naše roke. Kar maštejmo! (Mladenke po vrsti naštejejo, kdo vse je imel opravka s poljem, zrnjem, moko, peko.) Ali kako malo se nam zdi vredna ena vžigalica, in vendar koliko rok je bilo zaposlenih, da moremo z njo prižgati svetilko. Drvarji so sekali drevesa, rudarji so kopali rude, delavci so jih izdelovali v tovarnah, odpošljali v škatlicah in v zavitkih v trgovine. Tako majhna stvar je vžigalica, pa toliko rok zaposli. Kako bi gledala mati zjutraj pri štedilniku in kako bi me gledale, če bi te majhne vžigalice ne imele.

Vsak človek stori torej en del vsega človeškega dela; temu posveti svoje moči in svoj čas; v ostalem pa računa na druge ljudi. N. pr. delavec ob stroju računa na kmeta, ki skrbi za njegovo hrano, na učitelja, ki uči njegove otroke, na ženo, ki skrbi za dom in otroke. Za svoje zdravje računa na zdravnika, ki je zato študiral; zaupa, da je vodstvo države v dobrih rokah itd.

Tako vidimo, da vsak človek skrbi za en del vsega. Vsi skupaj pa skrbimo za vse. Bog je hotel, da si bomo ljudje med seboj tako pomagali, da bo na ta način imel vsakdo vsega dovolj. Seveda moramo ljudje tudi misliti drug na drugega. Večkrat pa človek pozabi, da ne živi na svetu sam. Marsikatero kmečko dekletu n. pr. se ne zaveda, kako je odvisno od delavke in tudi od izobraženstva. Delavko zaničuje, izobraženko pa ima za nekoga, ki »nič ne dela«. Delavci prav tako. — Dostikrat zaničevani od vseh ne marajo meščanov in kmetov in ne vedo, da so povezani z njimi. In meščani so tudi dostikrat pozabili, da so odvisni od kmetov, delavcev in obrtnikov.

Človek pač ne more živeti sam zase. Tudi stanovi drug drugega potrebujejo in so odvisni med seboj. Ljudje pa smo dostikrat taki, da mislimo le nase. Le da je nam dobro, prav in všeč — pa je vse v redu, na druge pa ne mislimo. Če pa nekateri ljudje začno misliti le nase, potem pride nered in začno drugi ljudje živeti v pomanjkanju.

Pa tudi sicer ljudje drug drugega potrebujemo. Pomisli samo, kako bi bilo, če bi nikomur ne mogle povedati o svojem veselju, nikomur potožiti nezgode! V vsem drug drugega potrebujemo. Človek je torej res družabno bitje. Zato ima vsak človek dolžnosti do drugih ljudi. Zato ima vsak človek dolžnost »biti koristen in drugim pomagati«. Zato je človekova dolžnost biti dober do drugih ljudi.

Pa tudi kot božji otroci, kot otroci Cerkve smo med seboj odvisni. Vsak otrok Cerkve je deležen vseh sv. maš,

molitev in dobrih del, ki se izvrše v Cerkvi. Če se ti trudiš živeti po svojem vodilu, so sadov teh tvojih žrtev in premagovanj deležni vsi katoličani, tudi v daljni Afriki. Če se zbrano udeležiš sv. maše in prejmeš sv. obhajilo z ljubeznijo, so deležni sadov tega katoličani po vsem svetu. Prav tako pa si ti deležna vseh sv. maš, molitev, žrtev in dobrih del, ki jih darujejo in vrše vsi katoličani po vsem svetu. Tako smo vsi katoličani odvisni drug od drugega in tudi odgovorni drug za drugega. Če gre komu slabo ali se mu kaj ponesreči, si moramo med seboj pomagati. Kako pa je v resnici? Mnogokrat kažemo s prstom za tako tovarišico in ji privoščimo.

Naše vodilo nam tudi tu kaže pot.

Kaj mislite, ali bi bil svet kaj drugačen, ako bi ljudje bolj mislili drug na drugega; ali bi bili srečnejši, če bi vsi ljudje živeli po našem vodilu?

8. Razgovor o siromakih.

9. Telovadba in sklep.

36. SESTANEK

(I. v juniju.)

7. Mladenka vedno in povsod mladenka.

Mlodenke, naše geslo je: »...za vse dobro pripravljena?« Kaj pravite, do katerega meseca ali leta naše starosti velja za nas to geslo? Ali samo do takrat, ko bomo stopile za eno stopnjo naprej in postale članice? Nikakor ne! To naše geslo nam mora preiti tako zelo v meso in kri, saj ga vedno in ob vsaki priliki ponavljamo, da tudi v pozni starosti ne bomo mogle pozabiti nanj. Dobro nam je znan pregovor: Kar se Janezek nauči, to Janez zna. Drage mlodenke, me se moramo v svojem krožku naučiti biti **vedno za vse dobro pripravljene**, da bomo to svojo pripravljenost nesle s seboj v življenje, kjer bomo imele mnogo prilik, biti vsak trenutek za vse dobro pripravljene. Kaj bi sicer pomagal ves trud in prizadevanje, če bi bile mlodenke samo na sestanku mladenke. Zato danes vse sklenimo, da se bomo našega gesla vedno trdno držale, pa četudi bodo prišle nad nas težke preizkušnje. Mlodenke bomo gotovo vse ostale trdne in zveste svojim načelom in prepričanju, ker nobena ne bo hotela postati neznačajna.

Ko boste čez par let bolj z jasnimi očmi pogledale v življenje, boste spoznale, da so po svetu raztresene tri vrste ljudi, in sicer:

V prvi vrsti stoje ljudje in teh je največ, ki se pehajo iz dneva v dan; edina skrb v življenju jim je, da se dobro imajo, da najdejo ob vsaki priliki primerno zabavo, ki jih popolnoma osreči. S tem, da so sami preskrbljeni, je za nje

vse rešeno. Ti ljudje so kot seme, ki pade na nerodovitna tla. Določena mu je kratka doba življenja, nakar se posuši ali v zemlji strohni.

Živijo pa druge vrste ljudje, ki so družbi naravnost škodljivi. To so goljufi, zločinci in drugi, ki svetu pripravljajo samo gorje.

Tretja vrsta ljudi pa je obema popolno nasprotje. Malo je teh ljudi, a ker so močni, bodo preobrazili svet. Te vrste ljudje so dobri in nesebični. Za svojo življenjsko nalogo so si postavili cilj, vedno in vsakomur pomagati, kdor je njihove pomoči potreben. Oni so pravilno dojeli in spoznali Kristusovo zapoved ljubezni do bližnjega. Njim ni tuj nauk iz osmerih blagrov, ki nas uče: »Blagor usmiljenim, krotkim, ponižnim, ker...«, saj jih vse mladenke gotovo dobro poznate.

Mladdenke, ali nismo takoj spoznale, v katero skupino ljudi se bomo uvrstile? Vsekakor v tretjo, saj se za to vrsto ljudi vzgajamo v naših krožkih. Zato bomo kot mladdenke vedno in z vsakomer dobre, pa naj bo to doma ali v šoli, na cesti ali v vlaku, vedno bomo uslužne in pripravljene, pomagati po svojih močeh. Usmiljenje do vseh trpečih in žalostnih bo krasilo naš značaj in nas vzgojilo v plemenito dekle. Vedno in povsod bomo pomagale z besedo ali dejanjem, često pa tudi z molitvijo, da bo naša pomoč bolj zaleгла.

Če bomo svoje življenje tako uravnale, bo naše srce vedno razveseljevala zavest: **»Ostala sem vedno in povsod zvesta vodilu slovenske mladdenke.«**

8. Šentjanževa pesem po knjižici za članice.

9. Telovadba in sklep.

KAZALO

I.	Stran
Slovenska sem	5
Navodila	4
Uvodni nagovor	11
O rožnem vencu	15
Geslo in obljuba	18
Kako poskrbim, da bo naš dom sončen	20
Mladenkino vedenje	22
Božje kraljestvo pri nas	25
Kristus Kralj vseh večnih časov (himna)	27
Kristus Kralj	28
Kralju nasproti (M. Elizabeta)	29
Verne duše	31
Pri pogrebu (S. Gregorčič)	32
Pozabljenim (S. Gregorčič)	33
Naše ime	35
Slovenska zemlja (M. Elizabeta)	37
Mladenka ljubi svojo domovino	39
O mraku (A. Funtek)	40
Domovina (A. Praprotnik)	40
Slovenski rojaki na tujem	41
Čez mejo (J. Pogačnik)	45
Boji za osvobojenje	46
Advent	49
Pot (V. Vodušek)	51
Za vse dobro pripravljena	55
O slovenski knjigi	55
Naš božič	58
Božič (V. Vodušek)	59
Božič (V. Vodušek)	60

II.

Napisi za mesec (O. Župančič)	4
Mladenka je sončna in vesela v vseh okoliščinah	6
Mladenka je štedljiva in delavna	8
Slovenska Marijina božja pota	9
Mladenka je vedno vljudna	15

Mladenka je otrok Cerkve	14
Naše vodilo je vodilo za vse življenje	18
Obisk	19
Cokljice (igrice)	21
Cemu post	24
Mladenka ljubi resnico	27
Velikonočna akcija	29
Križ (V. Vodušek)	31
Nekaj o zadnjih papežih	31
Naša volja	35
Iz življenja sv. Očeta Pija XII.	37
Mladenka je dolžna biti koristna	39
Velika noč	42

III.

Mladenka je dolžna skrbeti za svoje zdravje	4
Uboga veselo in me da bi vprašala, zakaj	6
Naša mesta	7
Mladenka — zavedna katoličanka	10
Mladenka je otrok božji	15
Na Jurjevo (O. Župančič)	15
Mladenka je Marijin otrok	17
Mladenka ljubi naravo	20
Turki pri nas	21
Turki na Slevici (J. Stritar)	22
Mladenka služi v ljubezni očetu, materi in domovini	26
Gospa Sveta	28
Čista v mislih, besedah in dejanjih	30
Mladenka slabo družbo in grdo govorjenje brezpogojno odklanja	32
Zakaj gre mladenka k sv. obhajilu	34
Osnovni pojmi socialnega gledanja ali: Mladenka je dolžna biti koristna in drugim pomagati	37
Mladenka vedno in povsod mladenka	40

NARODNA IN UNIVERZITETNA
KNJIŽNICA

00000442000

an
4
8
9
11
4
7
9
1
1
5
7
9
2

4
5
7
9
8
3

Zadružna tiskarna v Ljubljani